

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

Punct. I. Quid sit realis distinctio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

CONTROVERSIA IV.

De distinctione entis.

CONTROVERSIA præcedenti, quam institui de vnitare, veritate, & falsitate entis, egi de falsitate, & malitia, seu de ente falso, & malo, quæ vero & bono opponuntur; de distinctione autem placuit specialem hanc Controversiam constituere, quia de illa plura scitu digna & inter Theologos valde controuersa exagitantur.

PUNCTVM PRIMVM.

Quid sit realis distinctio.

Hoc ens ab illo distingui primò dicit non esse illud, quod citra omnem controuersiam est. Venit in questionem an hoc ens non esse illud dicat aliquid positium ex parte entis, vel aliquid negatiuum, & an præter hoc quod est hoc ens non esse illud, aliquid aliud importetur, ut hoc ens ab illo dicatur distinctum, & an illud à quo hoc ens distinguitur necessariò debeat existere.

Quæstio potest esse tantum de nomine, an terminus distinctionis existere debeat, quæ nihil de re potest importare, ut bene omnes, qui rem hanc accuratè tractant. Certum est enim ad hoc ut hoc ens non sit illud, non requiri illud existere, exempli gratiâ, ad hoc ut Petrus non sit Ioannes, certum est non requiri Ioannem existere, quia Ioanne non existente propositiones hæc *Petrus non est Ioannes*, & *Petrus est non Ioannes* veræ sunt, hæc enim propositio *Petrus est Ioannes* falsa est, & priori contradictoriè opponitur, in qua veritatem arguit, ex duabus enim contradictoriis non potest non vna esse vera, & altera falsa, & ita ex falsitate huius veritas alterius legitimè consequentiâ deducitur. Quod si distinctionis nomine non solum significemus hoc non esse illud, sed relationem diuersitatis inter extrema, certum est necessariò requiri vtriusque existentiam, ut illorum quodlibet distinctum dici possit. Hac ratione doctè dixit P. Soar. disp. 4. Metaph. sect. 1. num. 16. Deum ab æterno existentem non habuisse ab æterno hanc distinctionem à creaturis, quia creaturæ non fuere ab æterno, sed ab æterno habuisse Deum non esse creaturam, quod adueniente creaturâ fundat hanc positiam distinctionem, quâ Deus dicitur distinctus à creaturâ per se ipsum, qui ab æterno intrinsecè habuit non esse creaturam, & per ipsam creaturam in tempore existentem, quâ posita distinctio Dei à creaturâ, seu inter Deum & creaturam, quatenus non solum dicit Deum non esse creaturam, sed esse distinctum, seu diuersum, quod relatio diuersitatis dici solet. In hoc sensu sumpta distinctio hæc propositio *Petrus distinguitur à Ioanne*, in has res soluitur *Petrus est Ioannes est*, & *Petrus non est Ioannes*. Hanc distinctionem distingui ab vnitare certum est, quia hoc ens esse vnum, est independens ab omni alio termino, eo enim ipso quod ens existat est vnum formalissimè dempto quocumque alio, & tamen non dicitur distinctum, quovisque sit aliud à quo distinguitur.

Primum illud conceptum distinctionis absolutæ ex vi cuius hoc ens non est aliud modo negatiuo significari certum est, an verò ex parte obiecti negationem importet, vel rem positiam instar negationis significatæ, inter auctores est dubium. Censent nonnulli conceptum obiectiui ex vi cuius hoc positium ens formaliter nō est aliud, dicere negationem; melius tamen Hurtad. disp. 6. sect. 1. & alij plurimi docent esse eandem positiam essentiam entis modo negatiuo significatam. Plura de hac re dixi Controv. 3. Punct. 1. ubi probaui ens hoc non esse aliud, v.g. Petrum non esse Ioannem, seu Petrum esse non Ioannem, dicere conceptum positium entis nulla alia negatione formaliter importata. Vide dicta ibi, quibus hanc additionem. Priusquam intelligatur in Petro negatio Ioannis, debent intelligi Petrus, & Ioannes: sed in illo priori intelligitur Petrus ut non Ioannes, & Ioannes ut non Petrus: ergo independentè ab omni negatione habet Petrus

non esse Ioannem. Maiorem probò: negatio supponit subiectum, cui inhærens concipitur formaliter existens, & connotat habitum quo prius intellectum secundum se dependenter ab ipsa: sed illa negatio apprehenditur in Petro tanquam in subiecto, & apprehenditur respiciens Ioannem tanquam habitum, quo prius intellectum respiciens Petrum existentem, & connotat habitum videlicet Ioannem, ut distinctum ab illa constitutum cum suis differentiis individualibus: sed eo ipso, quod Petrus, & Ioannes intelligantur cum suis differentiis individualibus secundum negationem superaddita, præcisè per ipsas differentias intelliguntur Petrus non Ioannes, & Ioannes non Petrus: ergo ad hoc ut Petrus non sit Ioannes, vel ad hoc ut sit non Ioannes, & ad hoc ut Ioannes non sit Petrus, vel ut sit non Petrus non requiritur formaliter aliqua negatio, sed præcisè per positias entitates intelligitur Petrus alius à Ioanne, & Ioannes alius à Petro: Secundo si rogemur cur rationale habeat hanc negationem respectu huiusmodi, & non illam habeat cum animali, respondetur quia rationale non est idem cum huiusmodi, & est idem cum animali: ergo prius est hoc ens esse idem, aut non esse idem cum illo, quam habere, aut non habere negationem superadditam: ergo antecedenter ad omnem negationem superadditam habet rationale non esse huiusmodi, seu esse non huiusmodi, & esse ipsum rationale, seu animal cum illo identificatum.

Difficilius sanè erit distinguere conceptum hunc ex vi cuius Petrus distinguitur ab equo, quatenus distinctio tantum dicit hoc non esse illud, à ratione vnus, quia Petrus ut vnus dicit non esse aliud, & non esse Ioannem: ergo dicit esse distinctum à Ioanne distinctione hac ratione accepta, & non per modum relationis essentialiter connotantis duplex extremum existens. Porro non multum curandum est de horum conceptum distinctione, neque quidquam aliquid dici refert distinctionem hac ratione sumptam, non distingui formaliter adhuc ex parte actus ab vnitare, neque ex hoc inferri distinctionem, & vnitatem non distingui, quia dici potest illam acceptionem distinctionis esse valde impropiam, & distinctionem huiusmodi sumptam dicere duplex extremum existens, in quibus instat relationis distinctio concipitur, quâ distinctionem ab vnitare distingui certum est, quia distinctio ista præter vnitatem huius entis, quod dicitur distinctum, connotat tanquam terminum vnitatem alius entis existentis, à quo hoc ens dicitur esse distinctum, & est dependens ab illa; vnitatem autem huius entis independens est ab omni alio. Nihilominus nonnulla potest reperiri distinctio ex parte actus inter distinctionem, adhuc in primo sensu acceptam, & vnitatem: potest enim vnitatem huius entis dicere hoc non esse aliud, quatenus non esse aliud dicit negationem pluralitatis, quam habet hoc ens, si simul esset idem, & aliud, seu si in plura diuideretur, quam pluralitatem primò, & per se intendit negare vnitatem, & ne illa deat pluralitas, negat vnitatem extrema illa, ex quibus talis pluralitas assurgeret. Distinctio verò dicit hoc ens non esse illud, quatenus hoc ens non esse illud, seu esse non illud fundamentum est, ut posito illo ente assurgat distinctio secundo modo accepta, seu relatio diuersitatis inter hoc, & illud ens, ita distinctio Petri non respectiua, seu dependens ab extrinsecò, seu adæquatè cum ipsa identificata dicit Petrum non esse Ioannem, seu Petrum esse non Ioannem, non intendendo negare pluralitatem, quam haberet Petrus, si simul esset Ioannes, sed intendendo fundare relationem diuersitatis, seu distinctionis relatiuæ dependentis ab existentia extrinseci extremi, quæ existente Ioanne resultauit ex Petro tanquam ex fundamento, cuius ratio fundandi est ipsum non esse Ioannem, & ex Ioanne existente tanquam ex termino, ex vi cuius poterit dici Petrus formaliter distinctus à Ioanne distinctione relatiua, quæ eadem est cum relatione diuersitatis.

Hac ratione poterit distinctio aliqua adæquata intrinseca enti in illo reperiri, quæ formaliter ex parte actus ab vnitare distinguatur, & possit dici passio entis cum illo conuertibilis, & in quocumque statu ab illo inseparabilis, quia eo ipso quod existat ens, habet non esse aliud, ex vi cuius habebit distinctionem relatiuam, seu relationem diuersitatis si ponatur aliud extremum, ex quo tanquam extrinsecò, & ipso ente per se ipsum non alio tanquam ex fundamento resultet relatio. Sic distinctio illa absoluta formaliter sumpta, & distinctio respectiua sumpta fundamenta-